

kleuren van de vlag van het 'Koninkrijk der Nederlanden'. Hierin werd bepaald: 'De kleuren van de Vlag van het Koninkrijk der Nederlanden zijn rood, wit en blauw.' In hetzelfde jaar werd een wetsontwerp ingediend houdende 'Bepalingen omtrent de vlag van het Koninkrijk der Nederlanden'. Deze bevatten o.a. voorschriften omtrent de verhouding van de afmetingen van de vlag en omtrent het voeren van de vlag, waarop, indien dit ongeoorloofd geschiedde, een sanctie gesteld werd. In de Memorie van Toelichting bracht de Regering de noodzakelijkheid van deze bepalingen naar voren en wijdde zij uit over de historische rechten van het rood-wit-blauw en van het oranje, wit en eventueel lichter blauw. Tegenover de geschiedkundige beschouwingen werden in het Voorlopig Verslag door 'verscheidene leden' andere meningen gesteld, terwijl 'een aantal leden' betoogde dat, gelet op het bovengenoemde Koninklijk Besluit het wetsontwerp overbodig was. Hierna is de zaak blijven rusten.

Na de bezetting - gedurende welke het oranje-blanje-bleu veelvuldig door vrienden van de bezetter als Nederlandse vlag werd gebruikt - is van de Staten-Generaal uit verschillende malen geïnformeerd wat de Regering met het nog altijd aanhangige wetsontwerp voor had. Men bedenke daarbij dat het oranje-blanje-bleu, na het gebeurde tijdens de bezetting, thans minder getoond wordt. Het wetsontwerp werd in december 1951 door de minister van Justitie ingetrokken. Wel was gebleken dat er nog immer grote verwarring bestond omtrent de juiste tinten van het rood en blauw. Op last van de Koninklijke Marine heeft daarop een wetenschappelijk onderzoek plaats gehad, waarvan het resultaat werd geformuleerd - de natuurkundige formulering ter zijde gelaten - o.m. als volgt: 'De kleur rood moet zijn het helder vermiljoen, de kleur blauw het cobalt-blauw, beide in de heraldische tinten.

Getekend: Baloe.

Lein op lokatie zonder land geen gezelligheid

Het was al meteen gezellig toen ik op dinsdagavond het lokaal van de landverkoottjes betrad. De leden stonden genoeglijk in een kringetje en de leiding stond van alles en nog wat uit te leggen over pionieren. Ze hadden namelijk een knus plannetje bedacht om de avond te vullen; omdat het buiten zulk naar weer was, was besloten om binnen te pionieren in het klein met satéstokjes en stokjes. De eerste methode hadden ze mini-mini-pionieren genoemd, de tweede methode mini-pionieren. Onno viel meteen flauw toen ik binnen kwam en Edwin bleek gezellig als altijd. Tot mijn grote schrik bleek ook het hele van de Loop gebeuren aanwezig. Luuk was meteen al vervelend; hij pakte m'n schoen af en wel op een zeer hardhandige wijze. Daar zou het sfeerbeheer eens iets aan moeten doen.

Maar goed, er moest dus gepioneerd worden en dat gingen ze ook doen. Allereerst ging ik kijken naar het mini-pionieren op de verkennerszolder. Maar nog allereerst ging ik koffie drinken en die was, letterlijk en figuurlijk, van hoog niveau (het koffiezetapparaat staat op de hoogst aanwezige kast en de koffie was ook nog eens lekker). Vervolgens ging ik het pedagogisch niveau van de leiding meten. Luuk verdient een prijs voor Erg Pedagogisch Handelen; hij breekt z'n voorbeeld pionierwerkje namelijk af en zegt dan: "Zo, en nu mag je het zelf doen." Onnodig om te zeggen dat verko in kwestie niet bijster onder de indruk was van deze handelswijze. Miriam viel nauwelijks op tussen de verko's; ze pionierde gezellig mee dat het een lieve lust was. Er werden vele verschillende objecten in elkaar geflanst: Dennis maakte een pijl en boog, Jos een hoofddeksel dat ook kon dienen als vliegnnet, Roel een waslijn en Clyde een galg. Tussen al het gesjor door vroeg Onno onverstoord om het plakband, die heeft dus nog niks van de omslachtige scoutingmethode

begrepen.

Nadat ik uitgekeken was op het mini gepionier, besloot ik in de keuken te gaan kijken naar het mini-mini-gebeuren. Daar was het ook heel gezellig maar wel wat lawaaiivol. Vooral de van de Loop family bezorgde wat overlast met hun familievetes en -problemen. Nadat ik had geprobeerd zelf te ontdekken wat er gemaakt werd, liet ik dat het verzinnen daarvan over aan de fantasie van de verko's zelf. Sander-Geert had een schitterend kunstwerkje gefabriceerd getiteld: 'Vrije interpretatie van Edwin', Het werkje van Gerard droeg de naam: 'Sneeuwbeer in een ijsstorm'. Van Riannes hand was een keuken, Erik, Gerard en Bjorn hadden hun krachten verenigd voor het bouwen van een zandloperoren (deze toren is speciaal bedoeld om vanaf te vallen en daarom uitermate geschikt voor jonge leden), Johan had een galg geconstrueerd, Mark ook maar een zandloperoren en het werkje van Franka kreeg de naam 'dit is leuk' mee.

Het was al laat en bijna tijd voor de groepsraad en derhalve ging ik snel over naar het volgende onderdeel van de reportage: wat is er nou eigenlijk GEZELLIG aan de landverko's?

Franka: Je mag hier je broer slaan en je kunt Luuk z'n haren afknippen.

Sander-Geert: alles, behalve Luuk.

Mark: dat weet ik niet.

Johan: nix meer.

Bjorn: je mag van huis weg.

Gerard: weet ik veel, Sander-Geert schoppen?

Erik: iedereen aftuigen

Edwin (van Beek): het is leuk dat wij de beste van de Albert Schweitzer groep zijn.

Rianne: je hoeft hier nooit af te wassen.

Franka: als er meisjes komen kijken gaan ze altijd gelijk weer weg.

Roel: je kunt hier lekkere chili con carne eten.

Onno: je kunt hier wel lachen.

Edwin: je leert sjorren en met masten werpen.

Miriam: we barsten hier gewoon van de dynamische, bruisende energie.

Waaruit maar moge blijken hoe veelzijdig de landverkenner zijn.